

"Onnistunutta arkijännitystä."

TARA

NINNI SCHULMAN

Tervetuloa
kotiin

TAMMI

NINNI SCHULMAN

Tervetuloa kotiin

Suomentanut Jukka-Pekka Pajunen

TAMMI

HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Välkommen hem ILMESTYI 2016.

COPYRIGHT © NINNI SCHULMAN 2016

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH HEDLUND AGENCY

SUOMENKIELINEN LAITOS © JUKKA-PEKKA PAJUNEN JA TAMMI 2021

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-2719-1

PROLOGI

Soitto hätänumeroon sunnuntaina 23. elokuuta kello 01.33.

Hätäkeskuspäivystäjä: ”Hätäkeskus.”

Nainen: ”Me tarvitaan ambulanssi. Tämä on... (ei saa selvää)... Voi luoja!”

Hätäkeskuspäivystäjä: ”Missä te olette?”

Nainen: ”Minä en tiedä osoitetta. Tämä on pelkkä kesämökki... En oikein osaa neuvoa. Teidän täytyy tulla. Nyt heti!”

Hätäkeskuspäivystäjä: ”Mikä siinä on lähin taajama?”

Nainen: ”Ekshärad tai Gustavsfors, en ole varma. Tämä on sen järven, siis Knon, pohjoispäässä. Ettekö te näe verkkosignaaleja puhelimesta? Tämä on...”

Hätäkeskuspäivystäjä: ”Mitä on tapahtunut?”

Nainen: ”En tiedä. Täällä on juhlat ja... (kuuluu huonosti)... polun varressa, ihan veressä. Verta on joka paikassa.”

Hätäkeskuspäivystäjä: ”Tuntuuko pulssi?”

Nainen: (Tauko) ”Ei...”

Puhelu katkeaa.

LAUANTAI 22. ELOKUUTA

1

MAGDALENA HANSSON kääntyi Stjärnsnävågenillä keltaisen puutalon autotallirampille ja sammutti moottorin. Hän painoi päänsä niskatukea vasten. Ummisti silmänsä. Vihdoinkin kotona.

Kuvat pyörivät päässä. Noen mustaama julkisivu ja järkytetyneet ihmiset, jotka olivat kuin ihmeen kaupalla onnistuneet pääsemään ulos. Ääneti äitinsä kaulassa roikkunut poika, jonka yllä oli aivan liian suuri collegepaita ja sen selässä pesunhaalistama Valsarna speedway -kerhon logo. Paidan hihansuut oli kääritty ylös.

Poika oli muistuttanut kovasti Nilsii, silloin kun tämä oli ollut vielä pieni.

Kyseessä oli kolmas tulipalo lyhyen ajan sisällä, eikä se varmaankaan ollut viimeinen. Pakolaiskeskus oli herättänyt seudulla voimakkaita tunteita.

Petter tuli hänen luokseen pitkin soratietä, joka oli täynnä voikukan lehtiä, hänellä oli yllään työhousut ja t-paita, Liv oli hänen sylissään. Petterin kiharat ja sinne tänne hapsottavat hiukset olivat niskassa nutturalla.

”Miten siellä meni?” Petter kysyi, kun Magdalena oli avannut auton oven.

Magdalena hengitti sisään vastaleikatun ruohon tuoksua, ja äkkiä hän olikin seitsemän vanha ja viemässä hyvin varovasti, pisaraakaan läikyttämättä, vesilasia isälle, joka oli leikkannut nurmikkoa koko iltapäivän. Äiti oli aina ollut todella ylihuolehtivainen.

Hän pyyhkäisi nopeasti muiston mielestään ennen kuin se alkoi satuttaa.

”Onneksi kukaan ei tälläkään kertaa saanut vakavampia vammoja. Taitaa kuitenkin olla vain ajan kysymys, milloin niin käy.”

Magdalena näki Livin itkusta punaiset kasvot.

”Tyttö putosi ja löi pään keinutelineeseen”, Petter sanoi ja osoitti pientä kuhmua otsassa. ”Nyt ei ole enää mitään hätää.”

”Voi pikkuista”, Magdalena sanoi ja nousi autosta.

Liv kurotti hänen suuntaansa, ja Magdalena otti tytön syliinsä.

”Kukaan lähiseudun asukkaista ei ollut tietysti tälläkään kertaa nähnyt mitään. Kukaan ei halua sanoa lehdelle mitään. Eivät varmaan uskalla.”

”Tai ovat sitten vain iloisia, että siellä palaa”, Petter sanoi.

Hän otti Magdalenan kameralaukun auton penkiltä, sulki oven ja seurasi sisään.

”Eikö ole järkyttävää?” Magdalena sanoi.

”Ei taida sittenkään olla ihan ongelmattonta majoittaa kaksisataa pakolaista kylään, jossa asuu tuhat ihmistä.”

Magdalena halasi Liviä tiukemmin ja vilkaisi miestään lapsen pään yli.

”Älä katso minua tuolla tavalla”, Petter sanoi. ”Kyllä tosiasiasta täytyy pystyä puhumaan ilman, että alat pitää minua jonain piilorasistina.”

”Onko sinun mielestäsi sitten jotenkin loogista, että joku menee ja tuikkaa ihmisten asunnot tuleen?”

Magdalena laski Livin hiekkaiselle keittiön lattialle ja meni tietokonepöydän luo.

”En minä niin ole sanonut. Sehän on kamalaa. Tarkoitin, että aika monien mielestä tuo on hyvä ratkaisu. Ongelma ei ole se, että jotkut yksittäiset hullut kuljeskelevat ympäriinsä bensakanisterien kanssa, vaan se, että kaikki muut pysyvät hiljaa. Saa kai sitä ihmetellä, että miksi he ovat hiljaa.”

Magdalena otti kameran laukusta ja liitti sen tietokoneeseen ladatakseen kuvat sille.

”Minä menen ulos ja jatkan nurmikon kanssa”, Petter sanoi.

”Selvä. Otatko Livin mukaasi? Tulen heti kun olen kirjoittanut jutun nettisivuille. Siinä ei mene kauan.”

”Totta kai. Ja kuule, minä en todellakaan ole mikään rasisti.”

Magdalena huokaisi.

”Ei, et ole, kyllä minä sen tiedän.”

Hän istui keittiön pöydän ääreen ja napsautti hitaalla liikkeellä näytön auki.

Hän pystyi yleensä pitämään etäisyyttä suurimpaan osaan kirjoittamastaan, mutta lasten huono kohtelu tunkeutui joka kerta syvälle sisimpään. Sellainen jäi kalvamaan sydämen syrjää.

Mutta kuten tavallista, nytäkään ei ollut aikaa miettiä. Hän kirjautui Newspilotiin, avasi uuden asiakirjan ja kyhäsi kokoon lyhyen uutisjutun niin nopeasti kuin kykeni.

Kuvista oli tullut kelvollisia, vaikka eiväthän ne tietenkään olleet samaa tasoa kuin Jens Sundvallin kuvat.

Kahdenkymmenen minuutin kuluttua hän saattoi vihdoin siirtyä ulos aurinkoon ja istua hiekkalaatikon reunalle. Hän kietoi käsivarret polvien ympäri ja katseli, kuinka Liv kaivoi muovilapiolla pienen kuopan. Olipa tyttö kasvanut kesän aikana. Luonnonkiharat hiukset olivat jo niin pitkät, että ne saattoi letittää. Letit eivät olleet aivan yhtä pitkät kuin Pepillä, mutta Liv oli joka tapauksessa tyytyväinen.

Voi kun voisikin vain istua tässä loppupäivän ja katsella, miten Liv leikki ja Petter ajoi nurmikkoo. Magdalena oli vastentahtoisesti kaivanut kellarista makuupussin ja makuualustan.

”Minä en halua lähteä sinne juhliin”, hän sanoi, kun Petter kulki ohi ruohonleikkuria työntäen. ”Enkä ainakaan yöpyä siellä.”

”Tietysti sinä lähdet”, Petter sanoi ja sammutti moottorin. ”Ei luokkatapaamisia niin usein järjestetä.”

”Eipä niin, onneksi.”

Häntä oli ahdistanut heti siitä lähtien, kun kutsu oli saapunut kaksi viikkoa aiemmin.

”Jutellaan ja palautetaan vanhat muistot mieleen”, Lena Wahlström ja Sandy Kristensson olivat kirjoittaneet. *”Olisi mukava, jos toisit vanhoja valokuva-albumeja mukanasasi.”*

Ensin Magdalena oli ajatellut antaa koko asian olla, mutta sitten Sandy oli yhtenä iltapäivänä ilmestynyt toimitukseen ja kertonut, että myös Jack Paulsson oli tulossa. Eikö siitä saisi hauskan jutun lehteen? Jack ei ollut kertaakaan aiemmin ollut luokkatapaamisissa, mutta nyt hän oli tulossa ja aikoi yöpyä teltassa, aivan kuin silloin aikoinaan, ja hän oli kuulostanut ihan entiseltään, kun Sandy oli puhunut hänen kanssaan, ei yhtään leuhkalta eikä omahyväiseltä.

Magdalena ei voinut sulkea pois sitä tosiasiaa, että sellaiset jutut kiinnostivat lukijoita, vaikka Jack tunnettiin nykyään pikemminkin saippuasarjaurastaan ja villistä elämästään kuin musiikistaan. Magdalena oli lähettänyt Jackille tekstiviestin ja kysynyt, suostuisiko hän haastateltavaksi, eikä Jack ollut lainkaan vastustellut, päinvastoin. Kun he sitten olivat kirjoittaneet toisilleen, Jack oli tosiaankin kuulostanut aivan samalta kuin ennen. Oli puhutellut häntä välittömästi nimellä Magda.

Sillä aikaa kun Liv kaivoi lapiollaan, Magdalena otti kännykkänsä ja kirjautui Facebook-ryhmään ”Asplundin koulu 1989”.

Sandy oli joitakin tunteja aiemmin kirjoittanut uuden kannustusviestin ja kertonut, kuinka innoissaan he jo odottivat, että kaikki nyt vihdoin ja viimein saapuisivat. Kaikki ja kaikki. Edellisellä kerralla, kun Magdalena oli käväissyt sivulla, ainoastaan kolmasosa luokasta oli ilmoittanut tulevansa, ja ruokaa oli varattu neljälletoista henkilölle.

Magdalena meni nyt sivulle katsoakseen, oliko joku muuttanut mieltään viime tingassa, mutta sama porukka siellä oli kuin aiemminkin. Lena, Sandy, Ted Jonsson ja Jussi Berg. Heihin hän törmäsi aina silloin tällöin. Ja oli siellä myös Sune, heidän vanha luokanvalvojansa. Juhlat pidettäisiin hänen mökillään,

ja kyseessä olisi eräänlainen toisinto heidän heti yhdeksännen kouluvuoden aluksi järjestämästään yöpymisestä.

Unni Olanderia hän ei ollut kuitenkaan nähnyt ainakaan kymmeneen vuoteen, eikä Alice Nordiniakaan, vaikka tämä oli muuttanut takaisin Munkforsiin.

Jack, Mårten Johansson ja Freddie Kullberg olivat myös edelleen tulossa.

”Mitä jos siellä onkin ihan hauskaa?” Petter jatkoi. ”Tinaa sinä et tapaa ihan joka päivä.”

”Enkä sinua”, Magdalena sanoi ja työnsi kännykän taskuun.

Petter ei ilmeisesti kuullut, sillä hän vain vetäisi ruohonleikurin käyntiin leikatakseen loput nurmikosta.

Magdalena seurasi katseellaan, miten Petter pani kuulosuojaimet korvilleen ja lähti kulkemaan kompostia kohti.

Sen jälkeen kun Petter oli aloittanut työt Norjassa, heidän viikonloppunsa olivat tuntuneet lähes pyhäpäiviltä. Silloin piti ehtiä kaikki. Ja nyt tänä viikonloppuna, kun Nils oli isänsä luona Tukholmassa ja Vanessa ja Vendla käsipalloturnauksessa Örebrossa, heidän pitäisi omistautua toisilleen oikein kunnolla.

Magdalena kuuli kuinka housuntaskussa piippasi sen merkiksi, että hän oli saanut uuden sähköpostin. Hän vahti puolella silmällä Liviä, joka oli edelleen täysin keskittynyt kuopan kaivamiseen, ja kurotti samalla kännykkänsä esiin. Kun hän näki lähettäjän enatfolk@hotmail.com, hän tunsu vatsassa ikävän kouristuksen, joka oli vaivannut häntä viime aikoina, mutta siitä huolimatta hän avasi viestin.

”Sun vittuun pitäisi tunkea pesäpallomaila niin kovaa, että suolet purskahtaa ulos, niin että tiedät miltä se tuntuu ja tajuat oikeasti, että arabit ei kuulu tänne. Tai sitten sut voisi hirttää kaulasta lyhtypylvääseen ja ruoskia. Lopeta se muslimiporukan hyysääminen, senkin saastainen huora.”

Magdalena napsautti nopeasti viestin ruudulta ja työnsi kännykän takaisin taskuun. Aivan kuin siitä olisi ollut muka jotain apua.

Aina siitä asti, kun hän oli muutama kuukausi sitten alkanut kirjoittaa pakolaiskeskusta kohdanneista ongelmista, hänen postilaatikkonsa oli täyttynyt eriasteisesta vihasta. Vastenmielisimmät viestit tulivat kolmesta eri osoitteesta, ja ne saattoivat nousta mieleen milloin tahansa päivän aikana.

”Sun kaikki reiät pitäisi joukkoraiskata yhdellä kertaa ja niin pitkään, että tukehdut kuoliaaksi, ja sitten sut pitäisi heittää ojaan niin kuin joku kapinen piski, ja sellainenhan sä oletkin.”

Hän ei ollut kuitenkaan sanonut Petterille mitään.

Ei mies voisi Norjasta käsin mitenkään auttaa häntä, ja Magdalena halusi, että he puhuisivat viikonloppuisin muista, mukavammista asioista. Nettiviha kuului nykyään työnkuvaan.

Aurinko meni pilveen ja Magdalena koukisti polvensa ja kietoi käsivarret jalkojen ympäri niin lujasti, ettei näkyisi kuinka hän tärisi.

”Ei kai se noin kamalaa voi olla”, Petter sanoi ohittaessaan hänet. ”Sinulla on yleensä ihan mukavaa kunhan vain olet ensin päässyt matkaan.”

Niin kuin yleensäkin viikonloppuisin, poliisiasema oli hiljainen kun Christer Berglund ja Betty Lisspers palasivat Ekshäradista.

Kukaan ei ollut tälläkään kerralla nähnyt syyttäjää, eikä kukaan ollut nähnyt kenenkään spreijaavan hakaristiä julkisivuun.

Lakkautettu hotelli sijaitsi toki hieman kauempana tiestä ja rakennukset olivat sopivasti lomittain, mikä helpotti piiloutumista, mutta kuitenkin. Jonkun olisi pitänyt nähdä tekijät, sillä ei ollut mitenkään mahdollista, että he olivat ilmestyneet tyhjästä.

Puolet iltapäivästä Christer ja Betty olivat kulkeneet ovelta ovelle kyselemässä, mutta kukaan ei osannut sanoa, oliko joku auto ajanut ohi tai oliko näkynyt pyöräilijää tai mopoilijaa.

Mitä täällä oikein tapahtui? Mistä kaikki se viha kumpusi?

Toivottavasti Soda ja hänen rikostekniset tutkijansa löytävät jotain, josta jatkaa eteenpäin.

Christer kääntyi Bettyn puoleen.

”Otatko kupillisen ennen kuin lopetamme tältä päivältä?”

”Ei kiitos, taitaa jäädä väliin”, Betty sanoi. ”Minä lähdenkin sitten tästä.”

”Niinkö?” Christer sanoi hieman ihmeissään.

Hänen mielessään käväisi, pitäisikö kysyä, oliko lähtöön jokin erityinen syy. Bettyllä ei ollut oikeastaan koskaan kiire kotiin, ei etenäkään viikonloppuisin, mutta Christer jätti asian sikseen. Hän oli nykyään Bettyn pomo, ja saattoi olla asiallista pitää pientä etäisyyttä. Ellei Betty itse kertonut, asia sai olla.

”Nähdään maanantaina”, hän tyytyi sanomaan. ”Mukavaa viikonloppua.”

”Kiitos samoin.”

Christer päätti kuitenkin juoda kupillisen.

Oikeastaan hänen olisi pitänyt ajaa suoraan kotiin, mutta siellä oli tupa täynnä väkeä. Hänen sisarensa Tina oli tullut Göteborgista miehensä Matsin ja poikansa Xerxesin kanssa viikonlopuksi kyläilemään. Vierailun varsinainen syy taisi kuitenkin olla luokkatapaaminen.

Hänen oli koottava ajatuksensa ennen kuin oli valmis tapamaan heidät.

Sillä aikaa kun kahvi tippui, hän palasi mielessään pakolaiskeskukseen. Hän näki silmissään nuhjuisen nallen, joka yhdellä nuoremmista oli takintaskussaan. Poika oli joitakin viikkoja sitten saapunut yksin Ruotsiin. Hän kertoi, että nalle oli kuulunut hänen pikkuveljelleen. Kun Christer oli kysynyt, mitä veljelle oli tapahtunut, poika oli nieleskellyt ja pinnistellyt huonetove-reidensa edessä, jottei olisi purskahtanut itkuun. Sitten poika oli mennyt makuulle sänkyynsä kasvot seinää vasten. Hän väitti olevansa neljäntoista, mutta näytti korkeintaan kaksitoistavuotiaalta.

Christer täytti ison mukin ja napsautti kahvinkeitinimen pois päältä. Hänen täytyi yrittää saada kaikki pois mielestään.

Hän kulki hitaasti pitkin pitkää käytävää, joi muutaman pienen kulauksen kuumaa kahvia.

Folken vanha huone oli edelleen tyhjä, sillä he eivät olleet saaneet ketään hänen tilalleen, vaikka Folke oli aloittanut tietokonehommat Karlstadin poliisissa jo aikoja sitten. Vaikutti siltä, että he eivät ehkä saisikaan ketään Folken tilalle, vaikka tarvetta olisi kyllä ollut. Viimeisen vuoden ajan Christer oli tehnyt ylitöitä lähes joka päivä. Hänellä oli niin paljon ylityötunteja, ettei hän edes tiennyt, miten pystyisi käyttämään ne kaikki.

Muutama postikortti oli jäänyt Folken ilmoitustaululle, ja hyllyllä näkyi tyhjä eväsrasia ja raidallinen peltipurkki täynnä kyniä, ja kaikkialla oli pölyä.

Petran kirjoituspöytä suuressa johtajan huoneessa oli lähes tulkoon tyhjä. Nopeusvalvonta ja puhallustesitit eivät vaatineet kovinkaan paljon toimistotyötä, mutta ainakin toistaiseksi hän oli saanut pitää huoneensa ja lisäksi hän toimi ryhmänjohtajana, siis ainakin paperilla. Aika ja kuntoutuminen näyttäisivät, miten jatkossa toimittaisiin.

Siihen asti Christer johti töitä.

Vasta jokunen vuosi sitten hän oli ollut poliisiaseman keltanokka, jonka esimies oli veteraani Sven Munther. Ja nyt hän olikin yhtäkkiä se henkilö, joka edusti osaamista ja kokemusta. Kyllä elämä olikin kulunut vauhdilla.

Urban Bratt oli sentään vielä töissä.

Se ainakin oli hyvä, Christer ajatteli ja hymyili itseksensä. Eipä olisi uskonut, että hän jonakin päivänä ajattelisi niin. Äikäisyydestään huolimatta Urban oli hyvä poliisi.

Kun Christer astui huoneeseensa, hänen kännykkänsä soi.

”Hei rakas!” hän sanoi ja istui työtuolille.

”Miten sinulla menee?” Torun kysyi.

Christer kuuli taustalta, kuinka hänen äitinsä Gunvor jutteli Xerxesin kanssa, joka oli toistaiseksi äidin ainoa lapsenlapsi.

”Olen lopettelemassa täällä”, Christer sanoi. ”Palasimme juuri Wermlandiaista.”

”Niin, kuulin radiosta. Kamalaa. Mutta hyvä, että olet

tulossa. Mats vie pian Tinan juhliin, ja Gunvor ja Bengt ovat jo saapuneet.”

Torun kuulosti iloiselta ja vaikutti selviävän hyvin Christerin sisaren ja langon kanssa, vaikka he tuskin tunsivat toisiaan. Äänessä oli hienoinen stressin häivähdys, muttei sentään ärty-mystä.

”Voisitko ostaa kotimatalla vähän kuminajuustoa?” Torun jatkoi. ”Minä unohdin.”

”Totta kai”, Christer sanoi. ”Tarvitaanko jotain muuta?”

”Ei, minusta tuntuu, että se riittää. Nähdään pian.”

Christer lopetti puhelun helpottuneena, sillä aika, jolloin jatkuvat kyselyt siitä, mitä hän teki – ja kenen kanssa – vaikutti viimeinkin olevan ohi. Ainoastaan silloin tällöin Torun takertui kehiteleмиinsä mustasukkaisuusdraamoihin, ja nykyään he useimmiten pystyvät nauramaan niille jälkeinpäin.

Toivottavasti kaikki jatkuisi samaan tapaan.

Christer nojautui tuolissaan taaksepäin. Kahvi ei ollut enää tulikuumaa, joten hän joi muutaman kunnan kulauksen.

Hän ei voinut ymmärtää, miten Tina oli saanut päähänsä lähteä kaukana metsässä järjestettäviin luokkajuhliin. Tina ei ollut koskaan salaillut, kuinka paljon vihasi Hagforsia ja erityisesti yläasteen luokkaansa.

Jopa silloin kun Gunvor ja Bengt olivat muuttaneet pois kotitalosta, Tina oli viivytännyt mahdollisimman pitkään kotikaupunkiinsa palaamista. Välittäjän valitseminen, talon arviointi, palveluasunnosta päättäminen, kotihoidon palvelut ja testamentti, kaiken sen Tina oli jotenkin onnistunut hoitamaan puhelimesta.

Pahimpaan aikaan Christer sai sydämentykytystä heti, kun Tinan puhelimennumero ilmestyi näytölle.

Kun Tina jokunen viikko sitten soitti eikä nalkuttanut lainkaan, vaan sen sijaan kysyi, voisiko hän tulla perheensä kanssa elokuussa heille yhdeksi viikonlopuksi, Christer oli lievästi sanottuna yllättynyt.

Tinalla oli ollut jopa sen verran järkeä, että hän oli pyytänyt anteeksi, että oli jättänyt lähes kaikki käytännön muuttoasiat veljensä hoidettavaksi, ja kehunut kuinka hyvin Christer ja Torun olivat hoitaneet kaiken.

Kun Christer oli kysynyt, kuinka kummassa Tina halusi mennä luokkatapaamiseen, tämä oli vain nauranut ja sanonut, että ”voihan siellä olla ihan hauskaakin”. Tina oli kuulostanut kovin oudolta, ja Christer olikin epäillyt, ettei Tina ollut selvän päin, vaan soittaisi seuraavana päivänä uudestaan ja peruisi koko vierailun.

Mutta sitä Tina ei ollut tehnyt.

Torun oli alkanut välittömästi suunnitella rapujuhlia sekä siirtänyt Xerxesille varavuoteen heidän oman makuuhuoneensa viereiseen huoneeseen, jota he vielä toistaiseksi kutsuivat vierashuoneeksi. Tosin vaatehuoneeseen varastoidussa laatikossa vihreäpilkulliset tapetit jo odottivat, että ne kiinnitettäisiin seiniin.

Ei, kyllä tässä oli jotain todella outoa.

Christer hörppäsi loput kahvista ja jätti mukin kirjoituspöydälle.

Siis kuminajuustoahan se oli.

2

VIELÄ EI olisi myöhäistä jättää juhlia väliin, Magdalena ajatteli pysäköidessään Jeanetten rivitalohuoneiston eteen. Hän voisi heittää Jeanetten juhliin, haastatella Jackia ja ajaa sitten takaisin kotiin Petterin luo. Hän tiesi kuitenkin, miltä se kuulostaisi ja miten takanapäin kuiskittaisiin, kuinka omituinen hänestä oli tullut, vaikka sellainenhan hän oli aina ollut.

Aivan kuin tässä nyt olisi siitä kyse.

Magdalena nousi raput kahdella harppauksella, painoi ovi-kelloa ja kuuli tutun melodian lurituksen, avasi sitten oven, joka ei ollut lukossa.

Pieni eteinen vaikutti suuremmalta, kun sisään päästäkseen ei enää tarvinnut väistellä Sebastianin suuria kenkiä.

Jeanette tanssahteli ulos makuuhuoneesta Soft Cellin kappa-leen ”Tainted Love” tahdissa, yllään lyhyt hame ja toppi, mus-taksi värjätyt pitkät hiukset hän oli koonnut isoksi nutturaksi.

”Voinko minä lähteä näin?” hän kysyi ja räpytteli irtoripsiään.

”Sinä olet ihan älyttömän hyvännäköinen”, Magdalena sanoi.

Jeanette, joka oli ilmeisesti askarrellut puolet päivästä kimallemeikin ja kynsilakan parissa, sipsutti jalkahoidossa laitettuihin paljain jalkoihin keittiöön ja haki sieltä tuolin olohuoneeseen. Magdalena seurasi perässä.

Tavallisesti moitteettoman siisti huone oli täynnä hujan hajan jätettyjä vaatteita ja hiustenhoitoaineita. Sotkun keskellä sohvapöydällä oli avattu kannettava tietokone. Musiikki kuului siitä.

”Onko tämä sittenkin vähän yliampuvaa?” Jeanette kysyi ja katsoi itseään peiliseinästä samalla kun asetti tuolin sen eteen.

”Ei takuulla ole”, Magdalena sanoi. ”Luota minuun.”

Jeanette kytki suoristusraudan pistorasiaan, laski sen tuolille ja meni kannettavan luo.

”Olen tehnyt Spotify-listan, joka on täynnä vanhoja biisejä”, hän sanoi. ”Voi herranen aika sentään kuinka hauska ilta meille tulee!”

Alphavillen ”Forever young” alkoi soida ja Magdalena sulki silmänsä. Hän pystyi melkein haistamaan tilliperunalastujen tuoksun ja tuntemaan Jackin ohimoiden porröiset hiukset poskeaan vasten.

”Myönnä pois, että sinäkin odotat jo jännityksellä. Märten. Jack. Freddie.”

Magdalena ei vastannut. Sen sijaan hän otti meikkien seasta puoliksi juodun viinipullon.

”Marinellaako?” hän sanoi ja haistoi. ”Sinä otatkin tämän oikein tosissasi.”

Jeanette nauroi.

”Hauskuushan riippuu täysin hauskanpitäjästä itsestään, vaikka tuo litku on kyllä ihan yhtä äklöttävää kuin ennenkin. Muuten, eikö Freddie ole nykyään ihan älyttömän komea?”

Jeanette piti kännykkäänsä Magdalenan edessä ja näytti Facebookista kuvaa, jossa Freddie poseerasi isoa haukea roikottaen.

”Kumpi se noista on, oikean- vai vasemmanpuoleinen?”

”Älä viitsi”, Jeanette sanoi ja meni kokeilemaan, oliko suoristusrauta jo lämmennyt tarpeeksi.

Hän vetäisi kätensä pois pikaisesti, eli ilmeisesti rauta oli kuuma.

”Istu nyt alas, senkin hapannaama.”

Magdalena istui keittiötuolille ja katseli omaa peilikuvaansa. Hän oli sittenkin mennyt ja tuhlannut uuteen mekkoon, sellaiseen jossa oli pieniä kukkia ja joka ei oikeastaan edes ollut hänen tyylilään, mutta kuitenkin melko sievä. Ja ensimmäistä kertaa

moneen vuoteen hän oli antanut Jeanetten leikata, värjätä ja kihartaa. Petterin viikoittainen edestakaisin matkaaminen ei ollut pelkästään pahasta.

Magdalena seurasi tarkasti Jeanetten kiharrustekniikkaa, ja koko touhu vaikutti tavattoman helpolta, ja siis aivan toiselta kuin jos hän olisi itse yrittänyt. Omat käsivarret eivät oikein riittäneet ja peilissä kaikki näytti olevan nurin kurin.

Ennen kuin Jeanette siirtyi tuolin toiselle puolelle jatkamaan, hän tyrkkäsi koulun vuosikirjan Magdalenan käteen. Oikea sivu oli jo auki. Siitä oli kauan aikaa, kun hän oli viimeksi nähnyt luokkakuvan, sillä hän ei ollut selaillut kirjaa vuosiin.

Magdalenan katse kulki oppilasrivien yli. Sandy seisoi takimmaisessa rivissä leuka rehvakkaasti tanassa ja hiukset tupeeratuuina. Pyöreähkö ja uhkea Lena seisoi vieressä collegepaidassa ja korvissaan muoviset korvakorut.

Magdalena istui edessä hiljattain tehdyssä permanentissa ja jalassaan paikatut farkut, hänen toisella puolellaan istui Jeanette yllään neulepaita ja liivi, ja toisella puolella Ted verkkareissaan. Ysiluokalla Ted oli viimein luopunut kauluspaidoista, joita hän oli äitinsä määräyksestä käyttänyt aina ala-asteen viimeisiltä luokilta lähtien.

Aivan edessä keskellä kyhjötti Danjel. Lähestulkoon kaikki muut luokan pojat olivat kohentaneet hiuksensa lakalla, mutta Danjelin hiukset olivat aivan liiskassa. Hän ei enää edes yrittänyt sopeutua muiden joukkoon. Näytti melkein siltä kuin hän olisi ollut jossain aivan muualla.

Magdalena vavahti ja siirsi katseensa pois pojan ilmeettömistä silmistä.

Danjelin vieressä istui Freddie, joka oli läsnä mitä suurimmissa määrin ja pöyhistelä oikein kunnolla urheiluseura IK Vikingin takissa kasvoillaan leveä hymy. Kasvojen finnit ja hampaiden väliköt eivät tuntuneet vaivaavan häntä lainkaan. Kyseisenä vuonna Freddie oli ollut mukana, kun joukkue oli päässyt Värmlannin semifinaaliin alle viisitoistavuotiaiden jääkiekkosarjassa.

”Olen tässä viime viikkojen aikana viestitellyt aika paljon Freddien kanssa”, Jeanette sanoi.

”Niinkö”, Magdalena sanoi. ”Nyt alkoi kiinnostaa. Mikset sinä ole kertonut mitään?”

”En tiedä”, Jeanette sanoi ja kohautti olkapäitään.

Tämä meidän suhteemme on aika omituinen, Magdalena ajatteli. Me olemme varttuneet yhdessä, juttelemme monta kertaa viikossa, mutta silti on vaikka kuinka paljon asioita, jotka pidämme ainoastaan omana tietonamme.

Niin se oli aina ollut.

”Suoristaudu”, Jeanette sanoi. ”Muuten on vaikea laittaa sinut kauniiksi.”

Magdalena hymyili Jeanetelle peilissä. Hän ei ollut esi-merkiksi koskaan löytänyt oikeaa hetkeä kertoakseen, että oli alkanut taas käydä psykologilla. Sellaisesta oli helpompi puhua Ann-Sofielle, vanhalle ystävälle ajoilta, jolloin hän työskenteli vielä iltapäivälehdessä. Tukholmassa melkein kaikki hänen tuntemansa kävivät toisinaan terapiassa tai perheneuvolassa. Täällä kaikki sellainen kuulosti heikkoudelta ja omituisuudelta. Tietenkin Petter tiesi, muttei kukaan muu. Ei isä eikä missään nimessä Kerstin.

Paniikkihäiriö ei ollut hänen mielestään mikään syy olla häpeissään, mutta silti hän piti sen omana tietonaan.

”Sinä et siis olekaan laittautunut noin upeaksi Märtenin takia”, Magdalena sanoi. ”Vaan kyse onkin Freddiestä.”

Kaikki tytöt olivat jumaloineet Märtenia, myös Jeanette. Magdalena oli istunut tuntikausia kuuntelemissa kuinka komea Märten oli, mutta itse hän oli aina pelännyt poikaa.

Pikimustat silmäripset, niin pitkät ja tuuheat, että kuka tahansa tyttö saattoi olla kateellinen. Ja jäänsiniset silmät.

Jeanetten korvat lehahtivat kirkkaanpunaisiksi.

”Freddie pyysi minut Facebook-kaveriksi sen jälkeen, kun Lena perusti sen juhraryhmän. Siitä on tullut ihan sairaan komea. Ja oikeastaan myös kamalan mukava. Ei yhtään sellai-

nen kuin koulussa. Olen kertonut jopa Sebastianista, eikä se ollut mitenkään tuomitseva.”

”Ei kuule, me emme ole varmaan ainoat, jotka ovat muuttuneet kahdessakymmenessäviidessä vuodessa. Freddie taitaa kuitenkin olla naimisissa?”

”Ei ilmeisesti enää. Se alkoi niin, että me juttelimme siitä kirjasta, jota Jack ilmeisesti kirjoittaa. Näitkö sen Instagram-päivityksen?”

”Joo”, Magdalena sanoi. ”Näinhän minä.”

Jokunen viikko sitten Jack oli postannut kuvan, jossa hänen kannettavansa oli jollain varjoisalla parvekepöydällä. Taustalla palmuja ja sininen taivas, etualalla drinkki, jossa oli paperinen päivänvarjo. *”Nyt kaikki paljastuu. Ei enää salaisuuksia. Ihan mahtavaa! Kerron enemmän sitten kun voin.”*

Magdalena oli vain huokaissut nähdessään sen. Voiko olla mitään sen naurettavampaa kuin se porukka, joka somessa kertoi ”salaisista kokouksista”? *”Minulla on hauska uutinen, jota en just nyt voi kertoa.”*

”Kiinnostaisi tietää, mitä se kirjoittaa”, Jeanette sanoi samaan aikaan kun Magdalenan kännykkä piippasi uuden tekstiviestin merkiksi. ”Mitä se aikoo paljastaa.”

Magdalena otti kännykkänsä.

”Lenalta”, hän sanoi.

”Miten menee? Missä olette?”

Magdalena luki ääneen Jeanettelle ja näppäili sitten vastauksen:

”Matkalla kauppaan. Kiire.”

”Ok. Juhlat alkaa ihan kohta. Te lupasitte auttaa myös pöydän laittamisessa.”

Luvattiin ja luvattiin. Pikemminkin kyseessä oli lausumaton sopimus, että vielä paikkakunnalla asuvat auttaisivat toisiaan. Magdalena ei ollut kuitenkaan mikään koollekutsuja.

Jeanette keikutti päätään – *juu, juu, me ehditään* – ja teki vielä muutaman kiharan ilman kummempaa kiirettä.

Vuosikymmenten takaiset vääryydet nousevat pinnalle luokkakokouksessa. Johtavatko vanhat kaunat kuolemaan?

Dekkarisarjan viidennessä osassa toimittaja Magdalena Hansson lähtee vastahakoisesti luokkakokoukseen saadakseen haastattelun vanhalta luokkatoverilta, josta on tullut julkkis. Ilta menee vielä pahemmin pieleen kuin olisi voinut uskoa, ja aamulla yksi on joukosta poissa. Poliisit Petra Wilander ja Christer Berglund tutkivat murhaa, johon Christerin sisarkin vaikuttaa sekaantuneen. Onko kyse kouluaikaisten tapahtumien kostosta? *Tervetuloa kotiin* muistuttaa, että minkä taakseen jättää, sen edestään löytää.

Huippusuositettu Hagfors-sarja yhdistelee idyllistä pikkukaupunkielämää ja inhimillistä jännitystä mestarillisella otteella.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2719-1